

Arrest

nr. 91 960 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 31 augustus 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 7 april 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 67 292 van 26 september 2011, waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Op 7 mei 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 25 mei 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris desbetreffende aanvraag onontvankelijk.

1.3. Op 19 juli 2011 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 9 september 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris desbetreffende aanvraag onontvankelijk. Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 74 546 van 1 februari 2012, waarbij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

1.4. Verzoekers dienden een tweede asielaanvraag in op 8 november 2011, die op 27 februari 2012 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 83 130 van 18 juni 2012, waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.5. Verzoekers dienden op 17 juli 2012 een derde asielaanvraag in. Op 20 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater) voor elk van de verzoekers. Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 91 959 van 22 november 2012 (rolnummer 106 355).

1.6. Verzoekers dienden op 14 augustus 2012 een vierde asielaanvraag in. Deze is op heden nog steeds hangende.

1.7. Op 16 februari 2012 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bijkomende stukken werden overgemaakt per schrijven van 16 maart 2012.

1.8. Op 12 juni 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.7. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing wordt betekend op 26 juni 2012 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.02.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M., B. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

geboren te Kaskelen op 04.02.1973

U., A. (...) (0) 71.02.13 528-05

M., I. B. (...) (0) 11.04.03 238-57

M., A. B. (...) (0) 09.07.19 238-41

M., M. B. (...) (0) 02.03.04 378-79

M., X. B. (...) (0) 03.07.14 436-61

M., S. B. (...) (0) 09.07.19 236-43

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor M., B. (...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie kopie in omslag in bijlage) en concludeerde het volgende:

“Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland

“Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen”

Aangezien de nodige medische zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Rusland, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielpprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielpprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van het onderstaande middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekers beroepen zich in hun verzoekschrift in wat als een enig middel kan worden beschouwd op de schending van de formele motiveringsplicht *“opgelegd door art.62 Vreemdelingenwet en door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*. Tevens beroepen zij zich op de schending van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoekers betogen hiertoe als volgt:

“Het beroep is gegrond op een schending van de materiële motiveringsverplichting.

De motivering van de bestreden beslissing bevat inderdaad een aantal beoordelings- en inschattingfouten, en de D.V.Z. is in onredelijkheid tot zijn besluitvorming gekomen.

Verder is het beroep gegrond op een schending van de formele motiveringsverplichting, opgelegd door art. 62 Vreemdelingenwet en door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991).

1. Een eerste ingeroepen middel is de totale onredelijkheid van de genomen beslissing, en bijgevolg een gebrek in de materiële motiveringsverplichting.

Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu -, komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is (RvV, 13 februari 2008, nr. 7.266).

Verzoekers zijn van mening dat de redelijkheid héél ver te zoeken is in de besluitvorming van de D.V.Z.

Verzoekers wijzen uitdrukkelijk naar de medische getuigschriften + bijlagen die zij neergelegd hebben :

- op 11 februari 2012, toen zij de regularisatie-aanvraag ingediend hebben ;

- op 16 maart 2012, toen zij hun aanvraag geactualiseerd hebben met drie nieuwe stukken.

Uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat eerste verzoeker geïnfecteerd is met het HIV-virus. Dit wordt door Dr. T. (...), arts-adviseur van de D.V.Z., overigens niet betwist, zoals blijkt uit zijn advies dd. 06.06.2012.

In haar medische attesten dd. 14.12.2011 en 06.03.2012 heeft Dr. J. P. (...), specialiste verbonden aan het U.Z. Gent, er uitdrukkelijk op gewezen dat de behandeling van personen die met het HIV-virus geïnfecteerd zijn, in Rusland uitermate ondermaats is.

In haar medisch getuigschrift dd. 14.12.2011 (stuk 1) heeft zij neergeschreven (blz. 2, bovenaan):

‘ HIV : Indien géén behandeling, leidt dit tot ernstige immuundepressie, infecties en de dood. De ‘coverage ’ in Rusland is slechts 10-25 %. Dit wil zeggen van alle mensen met HIV die behandeling nodig hebben, slechts 10-25 % deze ook werkelijk krijgt. ’

*In haar medisch getuigschrift dd. 06.03.2012 (stuk 2) schreef zij neer (blz. 2, bovenaan) :
' HIV : Indien de behandeling wordt stopgezet, zal dit leiden tot ernstige immuundepressie, infecties en de dood. De 'coverage ' in Rusland is slechts 10-25 %. Dit wil zeggen dat van alle mensen met HIV die behandeling nodig hebben, slechts 10-25 % deze ook werkelijk krijgt. Als hij wordt teruggestuurd naar Rusland, is de kans dus zéér groot dat hij deze levensnoodzakelijke behandeling niet krijgt '*

In haar medische verslagen verwijst Dr. J.P. (...) uitdrukkelijk naar het 'UNAIDS-report, Epidemiological Fact Sheet on HIV and AIDS, Russian Federation ', opgesteld door de World Health Organization.

Dr. J.P. (...), specialiste verbonden aan het U.Z. Gent, kan er allerminst van verdacht worden medische getuigschriften op te stellen om een patiënt plezier te doen. En als autoriteit op het gebied van HIV en AIDS staat haar deskundigheid boven alle twijfel.

Als men dan dient vast te stellen dat Dr. T. (...), arts-adviseur van de D.V.Z., hierop helemaal niet antwoordt, en in zijn advies dienaangaande slechts één zinnetje vermeldt (blz. 2, bovenaan), nl. 'Verder zijn er ook internisten gespecialiseerd in infectieziektes en opvolging van CD4-waarden beschikbaar', dan is het overduidelijk dat dit advies totaal niet gemotiveerd is m.b.t. de argumentatie van Dr. J.P. (...) en het UNAIDS-report van de World Health Organization waarnaar zij verwijst.

AIDS is een levensbedreigende aandoening. Als de D.V.Z. zijn beslissing fundeert op een totaal ongemotiveerd advies van haar arts-adviseur, is dit uitermate onredelijk.

Zoals hoger gesteld, komt het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is."

2. Een tweede ingeroepen middel is de schending van de formele motiveringsverplichting, opgelegd door art. 62 Vreemdelingenwet en door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991).

Zoals supra aangetoond, is het advies van Dr. T. (...), arts-adviseur van de D.V.Z., ongemotiveerd m.b.t. de mogelijkheid om personen die met het HIV-virus geïnfecteerd zijn, in Rusland te behandelen, en blijven de argumenten van Dr. J.P. (...) en de verwijzing naar het UNAIDS-report van de World Health Organization, totaal onbeantwoord.

Bijgevolg is dit advies niet gemotiveerd, en is ook de bestreden beslissing van de D.V.Z., dat op dit advies gebaseerd is, niet of minstens onvoldoende gemotiveerd. Dit houdt een schending in van de formele motiveringsverplichting, opgelegd door art. 62 Vreemdelingenwet en door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991)."

2.2. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen", dat luidde als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)"

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182; RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

2.4. Kernbetoog van verzoekers ter ondersteuning van de schending van de formele motiveringsplicht is onder meer dat de argumenten van dr. J. P. en de verwijzing naar het UNAIDS-rapport van de World Health Organization “*totaal onbeantwoord (blijven)*”.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers ter ondersteuning van hun in punt 1.7. bedoelde aanvraag een standaard medisch getuigschrift overmaakten, opgesteld door dr. J. P. op 14 december 2011 waarin ze melding maakt van het feit dat verzoeker lijdt aan een HIV-infectie en dat “*antiretrovirale combinatietherapie zal worden opgestart in januari 2012*”. De subrubriek “*Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?*” werd als volgt ingevuld, “*Indien géén behandeling, leidt dit tot ernstige immuundepressie, infecties en de dood. De ‘coverage’ in Rusland is slechts 10-25 %. Dit wil zeggen van alle mensen met HIV die behandeling nodig hebben, slechts 10-25 % deze ook werkelijk krijgt.*” Bij het standaard medisch getuigschrift werd onder meer gevoegd, een “*uitprint rapport WHO: ‘Epidemiological Fact Sheet and HIV AIDS, Russian Federation’*”. Dit bevindt zich in het administratief dossier. Het betreft een rapport dat dateert van 18 februari 2009, waarbij als “*source*” (bron), vermeld wordt, “*UNAIDS/WHO, 2008*”.

Bij de aanvulling van de in punt 1.7. bedoelde aanvraag op 16 maart 2012 werd een standaard medisch getuigschrift van 6 maart 2012 gevoegd, eveneens opgesteld door dr. J. P., waarin ze in dezelfde subrubriek het volgende schreef: “*HIV : Indien de behandeling wordt stopgezet, zal dit leiden tot ernstige immuundepressie, infecties en de dood. De ‘coverage’ in Rusland is slechts 15-25 %. Dit wil zeggen dat van alle mensen met HIV die behandeling nodig hebben, slechts 15-25 % deze ook werkelijk krijgt. Als hij wordt teruggestuurd naar Rusland, is de kans dus zéér groot dat hij deze levensnoodzakelijke behandeling niet krijgt*”. Bij het standaard medisch getuigschrift werd onder meer gevoegd, een “*Uitprint unaid-rapport*”. Het betreft een “*UNAIDS Epidemiological Fact Sheet and HIV AIDS, Russian Federation*” van 2010.

2.6. De bestreden beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur van 6 juni 2012 waarnaar zij verwijst en waarvan zij de conclusies onderschrijft. Hieruit blijkt dat de arts-adviseur niet betwist dat verzoeker lijdt aan een HIV-infectie. Vervolgens schreef hij onder het kopje “*Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname*” het volgende:

“*Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):*

- (1) *Informatie afkomstig van International SOS van 26/07/2011 met uniek referentienummer BMA 3507*
- (2) *Informatie afkomstig van de Wereldgezondheidsorganisatie <http://apps.who.int/hiv/amds/patents/registration/drs/Default.aspx>*

Betreffende de medicamenteuze behandeling: Uit (1) blijkt dat zowel Emtricitabine als Tenofovir (afzonderlijk, niet in combinatiepreparaat) beschikbaar zijn in Rusland evenals Peginterferon en Ribavirine.

Verder zijn er (1) ook internisten gespecialiseerd in infectieziekten en opvolging van CD4-waarden beschikbaar

(1) International SOS is een internationale onderneming rond gezondheidszorg, medische bijstand en veiligheidsdiensten. Zij bezit klinieken in meer dan 70 verschillende landen en heeft een wereldwijd netwerk van urgentiecentra. International SOS is gecontracteerd om informatie te verstrekken over de beschikbaarheid van medische behandeling in landen wereldwijd.”

Onder het kopje “*Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname*”, schreef hij het volgende:

“*Uit het toegankelijkheidsonderzoek van 5/6/2012 blijkt dat:*

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt(2)

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen. HIV behoort tot deze aandoeningen (3).

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Besluit

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.

(2) IOM Country Fact Sheets, Russian Federation, 2011, p.8-10

Popovich L, Potapchik E, e.a., Health Systems in Transition, Russian Federation: Health system review, 2011, 75-78 en 113.

(3) IOM Country Fact Sheets, Russian Federation, 2011, p.8-10".

2.7. Uit de hierboven vermelde recentste standaard medisch getuigschrift van 6 maart 2012 opgesteld door dr. J. P. blijkt dat ze niet zozeer het gebrek aan behandelingsmogelijkheden in Rusland voor HIV-infectie op zich aankaartte, doch wel de "low coverage" ervan, namelijk dat slechts 15 tot 25% van de personen die HIV-behandeling behoeven, deze ook daadwerkelijk krijgen. Deze conclusie vindt steun in de bijlage gevoegd bij dit standaard medisch getuigschrift. Tevens maakt dr. J. P. duidelijk wat de gevolgen zouden zijn voor verzoeker indien hij de nodige behandeling voor zijn HIV-infectie niet zou krijgen. In de bestreden beslissing wordt op dit argument inzake "low coverage" van de HIV-behandeling echter niet geantwoord. Zij beperkt zich ertoe, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur van 6 juni 2012, te stellen dat de nodige medische zorgen voor verzoekers aandoening beschikbaar en toegankelijk zijn in Rusland. In het advies van de arts-adviseur wordt de kwestie van de "low coverage" van de HIV-behandeling evenmin in concreto beantwoord, noch kan het gevonden worden op de pagina's van de rapporten waarnaar dit advies verwijst (cf. infra punt 2.9).

2.8. In haar nota is de verwerende partij van oordeel dat er zich geen probleem stelt met betrekking tot de formele motiveringsplicht. Zij hecht blijkens haar nota belang aan het feit dat het besluit van beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling gestoeld is op recente en betrouwbare informatie die zich in het administratief dossier bevindt en stelt dat het minder recente rapport waarnaar dr. J.P. verwijst niet van aard is de informatie die zich in het administratief dossier bevindt te ontkrachten. Verwerende partij wijst er nog op dat "Verzoekende partijen [...] in hun verzoekschrift zélf niet de minste moeite [doen] om de informatie die zich in het administratief dossier bevindt in concreto te ontkrachten."

2.9. In het administratief dossier bevindt zich de "International SOS" informatie. Hierin wordt beschikbare medicatie opgesomd voor HIV en drie medische instellingen in Moskou. Er bevinden zich voor het overige vuistdikke rapporten in het administratief dossier. Het betreft rapporten die recenter zijn dan deze waarop dr. J. P. zich steunde om te komen tot de conclusie dat er sprake is van een "low coverage" van de HIV-behandeling in Rusland. Het betreft een "IOM Country Fact Sheet , Russian Federation" van juni 2011 en tweemaal een afprint van een rapport over het "Health Systems in Transition, Russian Federation, Health system review" van 2011, maar het feit dat het gaat om recentere informatie houdt op zich niet in dat het betrokken argument beantwoord werd. Het betreft immers rapporten die een algemene doorlichting maken van de gezondheidssector in Rusland en niet in detail ingaan op de HIV-problematiek, wat het door dr. J. P. laatst aangehaalde rapport van 2010 wel doet. Het antwoord op verzoekers' argument inzake "low coverage" van de HIV-behandeling kan niet teruggevonden worden in de betrokken rapporten. Integendeel kan gelezen worden op p. 75 van het rapport over het "Health Systems in Transition, Russian Federation, Health system review" van 2011, dat "Depending on place of residence (both region and municipality within the region), employer, personal networks and wealth, coverage can be extremely unequal, varying from the availability of several, overlapping health care options to just access to the local public network". Verwerende partij

doet in haar nota ook geen moeite om te melden waar in de betrokken rapporten een antwoord kan gevonden worden op het betrokken argument.

2.10. Verwerende partij verwijst in haar nota tevens naar een principe-arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en leidt hieruit het volgende af:

“Uit de rechtspraak - in Grote Kamer beslist - kan aldus afgeleid worden dat:

a. het niet de bedoeling kan zijn dat meer ontwikkelende landen, de ziekenboeg van de hele wereld worden;

b. het behandelingsniveau alsmede de beschikbaarheid ervan aanzienlijk mag verschillen tussen Staten;

c. artikel 3 E.V.R.M. slechts in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, van toepassing is.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven, wordt betrokkene te dezen “fit to fly” (“kan reizen”) verklaard.

Dat volstaat.

Het feit dat de beschikbaarheid evenals de toegankelijkheid in het land van herkomst aanzienlijk kan verschillen, wat te dezen niet het geval is, doet aldus geen afbreuk aan het feit dat de eventuele verwijdering [of het niet toekennen van een uitzonderlijk verblijfsstatuut] rechtmatig is.

Aldus werd de beslissing, in het licht van voormelde rechtspraak, in alle redelijkheid genomen en werd de materiële motiveringsplicht geenszins miskend.”

2.11. Te dezen dient de Raad echter op te merken dat verwerende partij niet dienstig artikel 3 EVRM in onderhavige betwisting kan betrekken, aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en haar betoog inzake de rechtmatigheid van een eventuele verwijdering derhalve niet relevant is. Verder kan de Raad ook geen rekening houden met een aposteriori motivering van de bestreden beslissing.

2.12. De bestreden beslissing getuigt van een schending van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede onderdeel van het enig middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing wordt dit niet besproken.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA